

Книгата на Даниил — сто седемдесет и осма част

Пророчески паралели: Разгръщането на Даниил 11 в последните дни

Jeff Pippenger

2024-04-08

Стихове шестнадесет до деветнадесет от единадесета глава на Даниил представят историята, започваща с предстоящия скоро неделен закон в Съединените щати, до момента, когато Михаил ще се изправи и човешкото време на благодат ще приключи. Следователно те представят и историята на стих четиридесет и първи до стих четиридесет и пети от същата глава.

Но онзи, който идва против него, ще постъпва според своята воля, и никой няма да устои пред него; и той ще застане в славната земя, която чрез ръката му ще бъде погълната. И ще насочи лицето си да влезе с мощта на цялото си царство, и праведни с него; така ще направи; и ще му даде дъщерята на жените, за да я погуби; но тя няма да застане на негова страна, нито ще бъде за него. След това ще обърне лицето си към островите и ще завземе много; но един княз заради себе си ще направи така, че укорът, нанесен от него, да престане; без негов собствен укор ще го стовари обратно върху него. Тогава ще обърне лицето си към крепостта на своята земя; но ще се спъне и ще падне, и няма да бъде намерен. Даниил 11:16–19.

Когато сестра Уайт разглеждаше окончателното изпълнение на единадесета глава от Даниил, тя заяви, „че голяма част от историята, изпълнила се в това пророчество, ще се повтори“. Стихове четиридесет и първи до четиридесет и пети повтарят пророческата история на тези стихове. Тези стихове се изпълниха, когато езическият Рим пое контрола над света, като първо завладя три географски области.

„Макар Египет да не можеше да устои пред Антиох, северния цар, Антиох не можеше да устои пред римляните, които сега дойдоха против него. Никое царство вече не бе в състояние да се съпротивлява на тази въздигаща се сила. Сирия бе завладяна и присъединена към Римската империя, когато Помпей, през 65 г. пр. Хр., лиши Антиох Азиатски от владенията му и превърна Сирия в римска провинция.“

„Същата сила трябваше също да застане в Святата земя и да я погълне. Рим се свърза с Божия народ, юдеите, чрез съюз през 162 г. пр. Хр., от която дата заема видно място в пророческия календар. Той обаче не придоби власт над Юдея чрез действително завоевание до 63 г. пр. Хр.; а това стана по следния начин.

„При завръщането на Помпей от похода му против Митридат, царя на Понт, двама съперници, Хиркан и Аристовул, се бореха за престола на Юдея. Тяхното дело бе представено пред Помпей, който скоро съзря неправдата на претенциите на Аристовул, но пожела да отложи решението по този въпрос до след дълго жадувания си поход в

Арабия, като обеща тогава да се върне и да уреди делата им, както му се стори справедливо и уместно. Аристовул, прониквайки в истинските чувства на Помпей, побърза да се върне в Юдея, въоръжи своите поданици и се приготви за енергична отбрана, решен на всяка цена да запази короната, която предвиждаше, че ще бъде присъдена на друг. Помпей неотстъпно последва беглеца. Когато се приближи до Йерусалим, Аристовул, започвайки да се разкайва за постъпката си, излезе да го посрещне и се постара да уреди нещата, като обеща пълно подчинение и големи суми пари. Помпей, приемайки това предложение, изпрати Габиний начело на отряд войници да получи парите. Но когато този генерал-лейтенант пристигна в Йерусалим, намери портите затворени пред него и му бе казано от върха на стените, че градът няма да се придържа към споразумението.“

„Помпей, за да не допусне да бъде измамен по този начин безнаказано, окова в желяза Аристовул, когото бе задържал при себе си, и незабавно потегли против Йерусалим с цялата си войска. Привържениците на Аристовул бяха за това да защитават мястото; онези на Хиркан — да отворят портите. Последните, бидейки мнозинство и надделявайки, дадоха на Помпей свободен достъп в града. Тогава привържениците на Аристовул се оттеглиха на храмовата планина, напълно решени да защитават това място така, както Помпей бе решен да го покори. В края на три месеца в стената бе направен пролом, достатъчен за щурм, и мястото бе превзето с острието на меч. В ужасното клане, което последва, бяха избити дванадесет хиляди души. Трогателна гледка било, отбелязва историкът, да се видят свещениците, заети по това време с божествената служба, как с невъзмутима ръка и непоколебима целеустременост продължават обичайното си дело, привидно несъзнаващи дивия смут, макар че навсякъде около тях техните приятели биваха предавани на клане и макар че често собствената им кръв се смесваше с кръвта на жертвите им.“

„След като сложи край на войната, Помпей събори стените на Йерусалим, прехвърли няколко града от юрисдикцията на Юдея към тази на Сирия и наложи данък на юдеите. Така за първи път Йерусалим бе поставен чрез завоевание в ръцете на онази сила, която щеше да държи „славната земя“ в желязната си хватка, докато не я погълне напълно.

„Стих 17. И ще насочи лицето си да влезе със силата на цялото си царство, и праведни с него; така ще направи; и ще му даде дъщерята на жените, за да я погуби; но тя няма да застане на негова страна, нито ще бъде за него.“

„Епископ Нютон предлага и друг прочит на този стих, който изглежда по-ясно изразява смисъла, както следва: „Той също ще насочи лицето си да влезе със сила в цялото царство.“ Стих 16 ни доведе до завладяването на Сирия и Юдея от римляните. Рим по-рано бе покори Македония и Тракия. Египет сега беше всичко, което оставаше от „цялото царство“ на Александър, което не беше доведено под властта на римската мощ, а тази мощ сега насочи лицето си да навлезе със сила в онази страна.

„Птолемей Авлет умря през 51 г. пр. Хр. Той остави короната и царството на Египет на своя най-голям син и дъщеря, Птолемей и Клеопатра. В завещанието му беше постановено те да встъпят в брак помежду си и да царуват съвместно; а понеже бяха

млади, те бяха поставени под настойничеството на римляните. Римският народ прие тази грижа и назначи Помпей за настойник на младите наследници на Египет.“

„Не след дълго между Помпей и Цезар избухнал спор и между двамата пълководци била дадена прочутата битка при Фарсал. Помпей, бидейки победен, избягал в Египет. Цезар незабавно го последвал натам; но преди пристигането му Помпей бил подло убит от Птолемей, на когото той бил назначен за настойник. Затова Цезар поел назначението, което било дадено на Помпей, като настойник на Птолемей и Клеопатра. Той заварил Египет в смут поради вътрешни безредици, понеже Птолемей и Клеопатра били станали враждебни един към друг, а тя била лишена от своя дял в управлението. Въпреки това той не се поколебал да слезе в Александрия с малочислените си сили — 800 конници и 3200 пехотинци, — да разгледа спора и да се заеме с уреждането му. Тъй като безредиците се увеличавали с всеки ден, Цезар установил, че малките му сили са недостатъчни, за да удържи положението си, и понеже не можел да напусне Египет поради северния вятър, който духал през този сезон, той изпратил в Азия заповед всички войски, които имал в онази област, да му се притекат на помощ колкото е възможно по-скоро.“

„По най-надменен начин той постанови Птолемей и Клеопатра да разпуснат войските си, да се явят пред него за уреждане на разногласията си и да се подчинят на неговото решение. Тъй като Египет беше независимо царство, това надменно постановление бе прието като оскърбление за царското му достойнство, поради което египтяните, силно разгневени, се въоръжиха. Цезар отвърна, че действа по силата на волята на баща им, Авлет, който бе поставил децата си под опеката на сената и народа на Рим, чиято цялостна власт сега беше съсредоточена в неговата личност като консул; и че като техен настойник той има правото да отсъди между тях.“

„Делото най-сетне бе представено пред него и бяха назначени защитници, които да пледират каузата на съответните страни. Клеопатра, осъзнавайки слабостта на великия римски завоевател, прецени, че красотата на нейното присъствие ще бъде по-действена за осигуряване на решение в нейна полза от който и да било защитник, когото би могла да наеме. За да достигне до присъствието му незабелязано, тя прибегна до следната хитрост: като легна изпъната в един вързоп дрехи, Аполодор, нейният сицилиански слуга, го уви в плат, стегна го с ремък и, като го вдигна на своите херкулесови плещи, се отправи към покоите на Цезар. Заявявайки, че носи подарък за римския пълководец, той бе допуснат през портата на цитаделата, влезе в присъствието на Цезар и положи товара в нозете му. Когато Цезар развърза този одушевен вързоп, ето, прекрасната Клеопатра стоеше пред него. Той съвсем не остана недоволен от тази хитрост и, бидейки с характер, описан в 2 Peter 2:14, първият поглед към тъй красива личност, казва Ролен, произведе върху него тъкмо онова действие, което тя бе желала.“

„Накрая Цезар постанови братът и сестрата да заемат престола съвместно, съгласно намерението на завещанието. Потин, главният държавен министър, който бе имал главно участие в прогонването на Клеопатра от престола, се опасяваше от последиците на нейното възстановяване. Затова той започна да подбужда ревност и враждебност

срещу Цезар, като внушаваше сред народа, че той в крайна сметка възнамерява да даде на Клеопатра едноличната власт. Скоро последва открит метеж. Ахилас, начело на 20 000 души, настъпи, за да изгони Цезар от Александрия. Като разположи умело малобройния си отряд по улиците и тесните проходи на града, Цезар не срещна трудност да отблъсне нападението. Египтяните се заеха да унищожат неговия флот. Той им отвърна, като изгори техния. Понеже някои от горящите кораби бяха отнесени близо до кея, няколко от градските сгради се запалиха и прочутата Александрийска библиотека, съдържаща близо 400 000 тома, бе унищожена.“

„Тъй като войната ставаше все по-заплашителна, Цезар изпрати във всички съседни страни за помощ. Голяма флота пристигна от Мала Азия в негова подкрепа. Митридат се отправи към Египет с войска, събрана в Сирия и Киликия. Антипатър Идумеецът се присъедини към него с 3 000 юдеи. Юдеите, които държаха проходите към Египет, позволиха на войската да премине безпрепятствено. Без това съдействие от тяхна страна целият план би трябвало да се провали. Пристигането на тази войска реши изхода на борбата. При Нил бе дадена решителна битка, завършила с пълна победа за Цезар. Птолемей, опитвайки се да избяга, се удави в реката. Тогава Александрия и целият Египет се покориха на победителя. Рим вече бе навлязъл във и погълнал цялото първоначално царство на Александър.“

„Под „праведните“ в текста без съмнение се разбират юдеите, които му оказаха вече споменатата помощ. Без това той би трябвало да претърпи неуспех; с нея той напълно покори Египет под властта си, 47 г. пр. Хр.

„Дъщерята на жените, развращаваща го.“ Страстта, която Цезар бе изпитал към Клеопатра, от която имаше един син, е посочена от историка като единствената причина да предприеме тъй опасен поход като египетската война. Това го задържа в Египет много по-дълго, отколкото изискваха неговите дела, като той прекарваше цели нощи в пируване и гуляи с разпуснатата царица. „Но,“ каза пророкът, „тя няма да застане на негова страна, нито ще бъде за него.“ По-късно Клеопатра се присъедини към Антоний, врага на Август Цезар, и употреби цялата си мощ против Рим.

„СТИХ 18. След това той ще обърне лицето си към островите и ще завладее мнозина; но един княз, заради самия себе си, ще накара позорът, нанесен от него, да престане; без да понесе собствен позор, ще го обърне върху него.“

„Войната с Фарнак, царя на Кимерийския Боспор, най-сетне го отклони от Египет. „При пристигането си там, където се намираше неприятелят — казва Прайдо, — той, без да даде каквато и да било почивка нито на себе си, нито на тях, незабавно ги нападна и спечели над тях пълна победа; за което писа на един свой приятел с тези три думи: Veni, vidi, vici; дойдох, видях, победих.“ Последната част на този стих е обгърната в известна неяснота и съществува различие в мненията относно нейното приложение. Някои я отнасят по-назад в живота на Цезар и смятат, че намират изпълнение в неговия спор с Помпей. Но предходните и последващите събития, ясно определени в пророчеството, ни принуждават да търсим изпълнението на тази част от предсказанието между победата над Фарнак и смъртта на Цезар в Рим, представена в следващия стих. Една по-пълна

история на този период би могла да извади на светло събития, които биха направили приложението на този пасаж свободно от затруднения.“

„Стих 19. Тогава той ще обърне лицето си към крепостта на своята земя; но ще се спъне и ще падне, и няма да бъде намерен.“

„След това завоевание Цезар победи последните останали остатъци от партията на Помпей — Катон и Сципион в Африка, и Лабиен и Вар в Испания. Завръщайки се в Рим, „крепостта на своята земя“, той бе направен пожизнен диктатор; и му бяха дадени и такива други власти и почести, че на дело той стана абсолютен владетел на цялата империя. Но пророкът бе казал, че той ще се спъне и ще падне. Езикът подразбира, че неговото падение щеше да бъде внезапно и неочаквано, като когато човек случайно се спъне в ходенето си. И така този човек, който воюва и победи в петстотин битки, превзе хиляда градове и уби един милион сто деветдесет и две хиляди души, падна не сред грохота на битката и в часа на борбата, а когато мислеше, че пътят му е гладък и постлан с цветя, и когато се предполагаше, че опасността е далеч; защото, когато зае мястото си в сенатската зала на своя златен трон, за да приеме от ръцете на това тяло титлата цар, кинжалът на предателството внезапно го прониза в сърцето. Касий, Брут и други заговорници се нахвърлиха върху него и той падна, пронизан от двадесет и три рани. Така той внезапно се спъна и падна, и не бе намерен, 44 г. пр. Хр.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Историческото изпълнение на езическия Рим (северния цар), установен на престола, е история, която предобразява историята на възцаряването на съвременния Рим при тройния съюз, който се осъществява при скоро идващия неделен закон. Тази история е също така типологично представена в стихове тридесет до тридесет и шест, които посочват кога папството за пръв път е било поставено на престола през 538 година. Стихове шестнадесет до деветнадесет и стихове тридесет и едно до тридесет и шест и двете представят окончателното въздигане и падение на тирската блудница. Тази история беше представена и в стихове пет до девет, когато първият северен цар беше установен, след като завладя три географски области. След това той влезе в договор със южния цар, но наруши договора, и в отговор южният цар нанесе смъртоносна рана, а северният цар умря в египетски плен.

Стихове пети до девети, стихове шестнадесети до деветнадесети и стихове тридесети до тридесет и шести представят три пророчески линии, които намират своето изпълнение в стихове четиридесети до четиридесет и пети. Когато сестра Уайт посочи, че „голяма част от историята, която се е изпълнила в това пророчество, ще се повтори“, това всъщност означаваше, че цялата глава илюстрира стихове четиридесети до четиридесет и пети. Стихове двадесети до двадесет и втори посочват раждането и смъртта на Христос, като по този начин представят времето на края както през 1798, така и през 1989 г. чрез Неговото раждане, а след това Неговата смърт на кръста представяше 22 октомври 1844 г. и неделния закон.

Двадесет и трети стих посочва съюза между юдеите и Рим по време на историята на Макавейското въстание. „Съюзът“ в тази история е представен чрез датите 161 пр. Хр. и 158

пр. Хр. Макавейската история представя вътрешна линия, която намира своето начало със „съюз“ между Рим и макавейските юдеи, иницииран от юдеите, и в крайна сметка завършва с това, че юдеите заявяват, че нямат друг цар освен Кесаря. Двадесет и трети стих, разбира се, следва двадесет и първи и двадесет и втори стих, а двадесет и първи стих посочва раждането на Христос, което е пророческо време на края, и двадесет и втори стих посочва кръста, който представлява неделния закон.

На кръста юдеите определиха Цезаря (Рим) като свой цар, а „съюзът“ от двадесет и трети стих посочва началото на избора на юдеите да служат на Рим, именно при крайната точка на провъзгласяването от страна на юдеите на тяхната вяроност към Рим. Краят на юдеите, представен при кръста, е последван от началото на свързването на юдеите с Рим.

Стихове двадесет и четири до тридесет описват тритеста и шестдесетте години, през които езическият Рим управляваше върховно — от битката при Акциум през 31 г. пр. Хр. до преместването на столицата от Рим в Константинопол през 330 г. Периодът от триста и шестдесет години е предобраз на хилядата двеста и шестдесет години, през които папският Рим управляваше върховно, и заедно те представят периода от стих четиридесет и първи и тройния съюз, който настъпва при скоро идващия неделен закон, до края на благодатното време.

Всички пророчески линии на историята в единадесета глава се съгласуват с последните шест стиха на Даниил единадесета глава, но пророческата история от времето на края през 1989 г., представена в стих четиридесети, до неделния закон в стих четиридесет и първи, е „онази част от пророчеството на Даниил, която се отнася до последните дни“. Историята, която е оставена празна в стих четиридесети, е Откровението на Исус Христос, което се разпечатва, когато времето наближи, точно преди благодатното време да приключи.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Ние имаме Божиите заповеди и свидетелството на Исус Христос, което е духът на пророчеството. В Божието слово се намират безценни скъпоценности. Онези, които изследват това слово, трябва да поддържат ума си ясен. Никога не бива да угаждат на извратен апетит в ядене или пиене.“

„Ако постъпват така, умът ще бъде объркан; те няма да бъдат в състояние да понесат напрежението на дълбокото изследване, за да открият значението на онези неща, които се отнасят до заключителните сцени от историята на тази земя.

„Когато книгите на Даниил и Откровение бъдат по-добре разбрани, вярващите ще имат напълно различно религиозно преживяване. Ще им бъдат дадени такива проблясъци към отворените небесни порти, че сърцето и умът ще бъдат запечатани с характера, който всички трябва да развият, за да осъзнаят блаженството, което ще бъде наградата на чистите по сърце.

„Господ ще благослови всички, които смиренно и кротко ще търсят да разберат онова, което е разкрито в Откровението. Тази книга съдържа толкова много неща, изпълнени с

безсмъртие и пълни със слава, че всички, които я четат и я изследват усърдно, получават благословението за онези, „които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него“.

„Едно нещо несъмнено ще се разбере от изучаването на Откровение — че връзката между Бога и Неговия народ е близка и определена.“

„Съществува чудна връзка между небесната вселена и този свят. Нещата, разкрити на Даниил, впоследствие бяха допълнени чрез откровението, дадено на Йоан на остров Патмос. Тези две книги трябва да бъдат изучавани внимателно. Два пъти Даниил попита: Докога ще бъде до края на времето?“

„И чух, но не разбрах; тогава рекох: О, Господарю мой, какъв ще бъде краят на тези неща? А Той каза: Иди по пътя си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще бъдат очистени, избелени и изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат. И от времето, когато бъде премахната всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който чака и достигне до хиляда триста тридесет и пет дни. А ти иди по пътя си до края; защото ще почиваш и ще застанеш в дела си в края на дните.“

„Лъвът от Юдовото племе беше Този, Който разпечата книгата и даде на Йоан откровението за онова, което трябва да бъде в тези последни дни.

„Даниил застана в своя дял, за да носи своето свидетелство, което бе запечатано до времето на края, когато вестта на първия ангел трябваше да бъде прогласена на нашия свят. Тези въпроси са от безкрайна важност в тези последни дни; но докато „мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани“, „нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере“. Колко вярно е това! Грехът е престъпване на Божия закон; и онези, които не приемат светлината относно Божия закон, няма да разберат прогласяването на вестите на първия, втория и третия ангел. Книгата на Даниил се разпечатва в откровението към Йоан и ни отвежда напред към последните сцени от историята на тази земя.“

„Ще имат ли нашите братя предвид, че живеем сред опасностите на последните дни? Четете Откровението във връзка с Даниил. Поучавайте на тези неща.“ Свидетелства към служителите, 114, 115.